Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 3. októbra 2013 *

„Smernica 1999/44/ES — Práva spotrebiteľa v prípade nesúladu tovaru so zmluvou — Malý význam tohto nesúladu — Vylúčenie odstúpenia od zmluvy — Právomoci vnútroštátneho súdu“

Vo veci C-32/12,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Badajoz (Španielsko) z 13. januára 2012 a doručený Súdnemu dvoru 23. januára 2012, ktorý súvisí s konaním:

Soledad Duarte Hueros

proti

Autociba SA,

Automóviles Citroën España SA,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano (spravodajca), sudcovia M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits a J.-J. Kasel,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 24. januára 2013,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— S. Duarte Hueros, v zastúpení: J. Menaya Nieto-Aliseda, abogado,

— Autociba SA, v zastúpení: M. Ramiro Gutiérrez a L. T. Corchero Romero, abogados,

— španielska vláda, v zastúpení: S. Centeno Huerta, splnomocnená zástupkyňa,

— nemecká vláda, v zastúpení: F. Wannek, splnomocnená zástupkyňa,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a S. Menez, splnomocnení zástupcovia,

— maďarská vláda, v zastúpení: Z. Fehér, K. Szíjjártó a Z. Biró-Tóth, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: španielčina.

— poľská vláda, v zastúpení: M. Szpunar a B. Majczyna, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: J. Baquero Cruz a M. van Beek, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 28. februára 2013,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice 1999/44/ES Európskeho parlamentu a Rady z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar (Ú. v. ES L 171, s. 12; Mim. vyd. 15/004 s. 223).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pani Duarteovou Huerosovou a spoločnosťami Autociba SA (ďalej len „Autociba“) a Automóviles Citroën España SA, ktorého predmetom je jej návrh na odstúpenie od kúpnej zmluvy na motorové vozidlo z dôvodu jeho nesúladu s touto zmluvou.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenie 1 smernice 1999/44 znie:

„keďže článok [153 ods. 1 a 3 ES] ustanovuje, že spoločenstvo by malo opatreniami prijatými podľa jej článku [95 ES] prispieť k dosiahnutiu vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa“.

4 Článok 1 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Cieľom tejto smernice je aproximácia zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar s cieľom zabezpečiť jednotnú minimálnu úroveň ochrany spotrebiteľa v rámci vnútorného trhu.“

5 Článok 2 ods. 1 uvedenej smernice stanovuje:

„Predávajúci musí spotrebiteľovi dodať tovar, ktorý je v súlade s kúpnou zmluvou.“

6 Článok 3 smernice 1999/44 nazvaný „Práva spotrebiteľa“ znie:

„1. Predávajúci zodpovedá spotrebiteľovi za akýkoľvek existujúci nesúlad v čase dodania tovaru.

2. V prípade nesúladu má spotrebiteľ právo, aby sa podľa odseku 3 tovar bezplatne uviedol do súladu tak, že sa opraví alebo nahradí [vymení – *neoficiálny preklad*], alebo sa primerane zníži cena, alebo v súlade s odsekmi 5 a 6 sa zruší zmluva týkajúca sa takéhoto tovaru [má právo odstúpiť od zmluvy týkajúcej sa takéhoto tovaru – *neoficiálny preklad*].

3. V prvom rade môže spotrebiteľ požadovať od predávajúceho, aby tovar opravil alebo nahradil [vymenil – *neoficiálny preklad*], v oboch prípadoch bezplatne, pokiaľ to nie je nemožné alebo neprimerané.

…

5. Spotrebiteľ môže požadovať primerané zníženie ceny alebo zrušenie zmluvy [odstúpenie od zmluvy – *neoficiálny preklad*]:

— ak spotrebiteľ nemá nárok ani na opravu, ani na náhradu [výmenu – *neoficiálny preklad*], alebo

— ak predávajúci v primeranom čase neuskutočnil nápravu, alebo

— ak predávajúci neuskutočnil nápravu bez závažných ťažkostí pre spotrebiteľa.

6. Spotrebiteľ nemá nárok na zrušenie zmluvy [odstúpenie od zmluvy – *neoficiálny preklad*] v prípade málo významného nesúladu tovaru so zmluvou.“

7 Článok 8 ods. 2 uvedenej smernice stanovuje:

„Aby sa zabezpečila vyššia úroveň ochrany spotrebiteľa môžu členské štáty prijať alebo ponechať v účinnosti prísnejšie ustanovenia kompatibilné so Zmluvou [ES] v oblasti, ktorej sa týka táto smernica.“

8 Podľa článku 11 ods. 1 prvého pododseku tejto smernice:

„Členské štáty… uvedú do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou.“

Španielske právo

9 Vnútroštátnym zákonom, ktorým sa do španielskeho práva prebrala smernica 1999/44 a ktorý platil v čase skutkových okolností vo veci samej, bol zákon č. 23/2003 o zárukách pri predaji spotrebného tovaru (Ley 23/2003 de Garantías en la Venta de Bienes de Consumo) z 10. júla 2003 (BOE č. 165, z 11. júla 2003, s. 27160, ďalej len „zákon č. 23/2003“).

10 Podľa článku 4 prvého odseku zákona č. 23/2003:

„Predávajúci zodpovedá spotrebiteľovi za akýkoľvek existujúci nesúlad v čase dodania tovaru. Za podmienok stanovených v tomto zákone sa spotrebiteľovi priznáva právo na opravu tovaru, jeho výmenu, zníženie ceny a právo na odstúpenie od zmluvy.“

11 Článok 5 ods. 1 uvedeného zákona stanovuje:

„Ak tovar nie je v súlade so zmluvou, spotrebiteľ si môže vybrať, či bude požadovať opravu alebo výmenu tovaru za predpokladu, že jedna z týchto možností sa nejaví ako nemožná alebo neprimeraná. Od okamihu, kedy spotrebiteľ oznámi svoju voľbu predávajúcemu, sú obe zmluvné strany povinné riadiť sa touto voľbou. Týmto rozhodnutím spotrebiteľa nie sú dotknuté ustanovenia nasledujúceho článku, pokiaľ oprava alebo výmena neumožňujú, aby bol tovar uvedený do súladu so zmluvou.“

12 Článok 7 tohto zákona uvádza:

„Spotrebiteľ si môže vybrať medzi znížením ceny a odstúpením od zmluvy v prípade, keď spotrebiteľ nemôže požadovať opravu alebo výmenu, alebo v prípade, keď sa oprava alebo výmena neuskutočnili v primeranej lehote alebo bez závažných ťažkostí pre spotrebiteľa. Odstúpiť od zmluvy nemožno v prípade málo významného nesúladu tovaru so zmluvou.“

13 Článok 216 občianskeho súdneho poriadku (Ley de Enjuiciamiento Civil) stanovuje:

„Občianske súdy rozhodujú v prejednávaných veciach na základe skutkových okolností, dôkazov a návrhov účastníkov konania, pokiaľ zákon v osobitných prípadoch nestanovuje inak“.

14 Článok 218 ods. 1 občianskeho súdneho poriadku stanovuje:

„Súdne rozhodnutia musia byť jasné, presné a v súlade s návrhmi a ostatnými uplatňovanými nárokmi účastníkov konania, ktoré boli v priebehu konania včas predložené. Obsahujú požadované vyhlásenia, zaväzujú alebo oslobodzujú žalovaného a rozhodujú o všetkých sporných bodoch, ktoré boli predmetom pojednávania.

Súd bez toho, aby sa odchýlil od predmetu sporu, uznajúc aj iné skutkové a právne okolnosti než tie, ktoré chceli uplatniť účastníci konania, rozhodne podľa právnych noriem uplatniteľných na prípad, aj keď ich účastníci konania nesprávne citovali alebo sa na ne nesprávne odvolávajú.“

15 Článok 400 občianskeho súdneho poriadku stanovuje:

„1. Pokiaľ požiadavky uvedené v návrhu možno oprieť o rôzne skutkové okolnosti, rôzne právne základy alebo právne dôvody, treba ich uviesť už v návrhu, pokiaľ sú známe alebo môžu byť uplatnené v čase podania návrhu bez toho, aby bolo možné vyhradiť si ich uvedenie v neskoršom konaní.

…

2. Podľa ustanovení predchádzajúceho odseku sa na účely prekážky začatej a právoplatne rozhodnutej veci skutkové okolnosti a právne základy, ktoré sa predložia v konaní, považujú za rovnaké, ako tie, ktoré boli predložené v skoršom konaní, ak ich v tomto konaní bolo možné uviesť.“

16 Článok 412 ods. 1 občianskeho súdneho poriadku stanovuje:

„Účastníci konania nemôžu neskôr zmeniť predmet konania, ktorý už bol predtým vymedzený v návrhu, vyjadrení k žalobe prípadne vo vzájomnom návrhu.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

17 Pani Duarte Hueros si v júli 2004 kúpila v spoločnosti Autociba motorové vozidlo so sklápacou strechou. Následne v auguste spoločnosť Autociba toto motorové vozidlo dodala kupujúcej po tom, čo zaň zaplatila sumu 14 320 eur.

18 Z dôvodu, že pri daždi voda pretekala cez strechu do interiéru vozidla, pani Duarte Hueros odviezla vozidlo do spoločnosti Autociba. Po niekoľkých neúspešných pokusoch o opravu napokon pani Duarte Hueros požiadala o výmenu tohto vozidla.

19 Po zamietnutí takejto výmeny zo strany spoločnosti Autociba pani Duarte Hueros podala žalobu na Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Badajoz, ktorou sa domáhala odstúpenia od kúpnej zmluvy, ako aj uloženia solidárnej povinnosti vrátenia kúpnej ceny kupujúcej zo strany spoločnosti Autociba a spoločnosti Citroën España SA, ktorá vozidlo vyrobila.

20 Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Badajoz však uvádza, že podľa článku 3 ods. 6 smernice 1999/44 nemožno priznať odstúpenie od kúpnej zmluvy z dôvodu, že nesúlad so zmluvou, o ktorý ide v prejednávanej veci, je málo významný.

21 V tejto súvislosti vnútroštátny súd konštatuje, že aj keď pani Duarte Hueros mala právo na zníženie kúpnej ceny na základe článku 3 ods. 5 uvedenej smernice, takéto riešenie z dôvodu vnútroštátnych procesných predpisov, najmä článku 218 ods. 1 občianskeho súdneho poriadku týkajúceho sa zásady zhody návrhov účastníkov konania so súdnymi rozhodnutiami, nie je prípustný, pretože spotrebiteľ o to v tomto zmysle nepožiadal ani v hlavnom návrhu, ani v subsidiárnom návrhu.

22 Okrem toho vzhľadom na to, že pani Duarte Hueros mala možnosť požiadať v konaní vo veci samej o takéto zníženie ceny, hoci aj subsidiárne, v neskoršom konaní už podanie takéhoto návrhu na súd nie je prípustné vzhľadom na skutočnosť, že v španielskom práve sa zásada právoplatne rozhodnutej veci vzťahuje na všetky nároky, ktoré už mohli byť predložené v predchádzajúcom konaní.

23 Keďže Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Badajoz mal za týchto okolností pochybnosti o zlučiteľnosti španielskeho práva so zásadami vyplývajúcimi zo smernice 1999/44 rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Môže súd priznať spotrebiteľovi *ex offo* primerané zníženie kúpnej ceny v prípade, ak sa spotrebiteľ po tom, ako tovar nebol uvedený do súladu so zmluvou – pretože aj napriek jeho opakovanej žiadosti sa táto oprava nevykonala – súdnou cestou domáha výlučne odstúpenia od zmluvy, pričom toto odstúpenie nemožno priznať z dôvodu málo významného nesúladu so zmluvou?“

O prejudiciálnej otázke

24 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či smernica 1999/44 bráni právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá v prípade, keď spotrebiteľ, ktorý má právo na primerané zníženie ceny tovaru uvedenej v kúpnej zmluve, ale na súde žiada výlučne odstúpenie od tejto zmluvy, ktoré však nemožno dosiahnuť vzhľadom na málo významný nesúlad tohto tovaru so zmluvou, neumožňuje vnútroštátnemu súdu, aby priznal *ex offo* takéto zníženie, a to napriek tomu, že uvedený spotrebiteľ nie je oprávnený ani spresniť svoj pôvodný návrh, ani podať na tento účel novú žalobu.

25 V tejto súvislosti treba pripomenúť, ako sa uvádza v odôvodnení 1 smernice 1999/44, že jej cieľom je zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa (rozsudok zo 17. apríla 2008, Quelle, C-404/06, Zb. s. I-2685, bod 36).

26 Článok 2 ods. 1 smernice 1999/44 predovšetkým ukladá predávajúcemu povinnosť dodať tovar, ktorý je v súlade s kúpnou zmluvou.

27 Z tohto hľadiska podľa článku 3 ods. 1 uvedenej smernice predávajúci zodpovedá spotrebiteľovi za akýkoľvek existujúci nesúlad v čase dodania tovaru (pozri rozsudky Quelle, už citovaný, bod 26, ako aj zo 16. júna 2011, Gebr. Weber a Putz, C-65/09 a C-87/09, Zb. s. I-5257, bod 43).

28 Uvedený článok 3 vo svojom odseku 2 smernice vymenúva práva, ktoré môže spotrebiteľ uplatňovať voči predávajúcemu v prípade nesúladu dodaného tovaru so zmluvou. Spotrebiteľ má v prvom rade podľa článku 3 ods. 3 právo požadovať, aby bol tovar uvedený do súladu so zmluvou. V prípade, že nie je možné uviesť tovar do súladu, spotrebiteľ môže následne podľa odseku 5 tohto článku požadovať zníženie ceny alebo môže odstúpiť od zmluvy (pozri rozsudky Quelle, už citovaný, bod 27, ako aj Gebr. Weber a Putz, už citovaný, bod 44). Z tohto článku 3 ods. 6 však vyplýva, že pokiaľ je nesúlad dodaného tovaru so zmluvou málo významný, spotrebiteľ nie je oprávnený požadovať odstúpenie od zmluvy a v tomto prípade má iba právo požadovať primerané zníženie kúpnej ceny predmetného tovaru.

29 V tomto kontexte, ako uviedla generálna advokátka v bode 41 svojich návrhov, treba spresniť, že uvedený článok 3 neobsahuje ustanovenia, na základe ktorých by vnútroštátny súd za takých okolností, o aké ide vo veci samej, musel spotrebiteľovi priznať *ex offo* primerané zníženie kúpnej ceny predmetného tovaru.

30 Článok 3 smernice 1999/44 v spojení s článkom 11 ods. 1 tejto smernice iba ukladá členským štátom povinnosť prijať opatrenia potrebné k tomu, aby spotrebiteľ mohol účinne uplatniť svoje práva použitím rôznych prostriedkov stanovených pre prípad nesúladu tovaru so zmluvou. Ako uviedla aj generálna advokátka v bode 25 svojich návrhov, táto smernica neobsahuje nijaké ustanovenia týkajúce sa spôsobov uplatňovania uvedených práv na súde.

31 V prípade neexistencie právnej úpravy v práve Únie v tejto oblasti prináleží podľa zásady procesnej autonómie jednotlivým členským štátom, aby vo vnútroštátnom právnom poriadku upravili procesné podmienky tak, aby sa zabezpečila ochrana práv spotrebiteľov vyplývajúcich zo smernice 1999/44. Tieto procesné podmienky však nesmú byť nevýhodnejšie ako príslušné podmienky, ktorými sa riadia podobné vnútroštátne prípady (zásada ekvivalencie), ani nesmú byť stanovené takým spôsobom, že sa prakticky znemožní alebo nadmerne sťaží výkon práv priznaných právnym poriadkom Únie (zásada efektivity) (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. februára 2013, Banif Plus Bank, C-472/11, bod 26 a tam citovanú judikatúru).

32 Pokiaľ ide o zásadu ekvivalencie, treba uviesť, že v spise predloženom Súdnemu dvoru sa nenachádzajú žiadne informácie, ktoré by mohli vyvolať pochybnosti o súlade španielskej procesnej právnej úpravy s touto zásadou.

33 Zo spisu totiž vyplýva, že táto právna úprava sa uplatňuje bez ohľadu na to, či predmetom žaloby, ktorú podal spotrebiteľ, je právo, ktoré spadá do práva Únie alebo vnútroštátneho práva.

34 V súvislosti so zásadou efektivity treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora musí byť každý prípad, keď vzniká otázka, či vnútroštátne procesné ustanovenie znemožňuje alebo príliš sťažuje uplatňovanie práva Únie, preskúmaný s prihliadnutím na postavenie tohto ustanovenia v rámci celého konania, na jeho priebeh a osobitosti pred rôznymi vnútroštátnymi súdmi (rozsudky zo 14. júna 2012, Banco Español de Crédito, C-618/10, bod 49, a zo 14. marca 2013, Aziz, C-415/11, bod 53).

35 Vo veci samej z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že na jednej strane podľa článkov 216 a 218 občianskeho súdneho poriadku je vnútroštátny súd viazaný návrhmi žalobcu uvedenými v jeho návrhu na začatie konania a na druhej strane podľa článku 412 ods. 1 tohto súdneho poriadku uvedený žalobca v priebehu konania nemôže zmeniť predmet takéhoto návrhu.

36 Okrem toho podľa článku 400 tohto súdneho poriadku žalobca nie je oprávnený podať novú žalobu, aby uplatnil nároky, ktorých by sa mohol dovolávať aspoň subsidiárne v predchádzajúcom konaní. Na základe zásady právoplatne rozhodnutej veci by takáto žaloba totiž bola neprípustná.

37 Z uvedeného teda vyplýva, že v španielskom procesnom systéme spotrebiteľ, ktorý na súde podá výlučne návrh na odstúpenie od zmluvy týkajúcej sa kúpy tovaru, natrvalo stratí možnosť uplatniť právo na primerané zníženie ceny tovaru podľa článku 3 ods. 5 smernice 1999/44, pokiaľ by sa vnútroštátny súd, ktorému bola vec predložená, domnieval, že v skutočnosti je nesúlad tohto tovaru so zmluvou málo významný, s výnimkou prípadu, keď bol subsidiárne podaný návrh na poskytnutie takéhoto zníženia.

38 Z tohto hľadiska však treba zdôrazniť, že vzhľadom na priebeh a osobitosti uvedeného procesného systému treba takúto situáciu považovať za málo pravdepodobnú, pretože hrozí nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ nepodá subsidiárny návrh, v ktorom by požadoval nižšiu mieru ochrany, než je

ochrana požadovaná v hlavnom návrhu, buď z dôvodu mimoriadne rigidnej súbežnosti s hlavným návrhom, alebo z dôvodu, že nepozná alebo si nie je vedomý rozsahu svojich práv (pozri analogicky rozsudok Aziz, už citovaný, bod 58).

39 V tejto súvislosti treba teda konštatovať, že tento procesný režim tým, že vnútroštátnemu súdu neumožňuje, aby spotrebiteľovi *ex offo* priznal právo na primerané zníženie kúpnej ceny tovaru, a to ani vtedy, keď uvedený spotrebiteľ nie je oprávnený ani spresniť svoj pôvodný návrh, ani podať na tento účel novú žalobu, môže obmedziť efektívnosť ochrany spotrebiteľov, ktorú požaduje normotvorca Únie.

40 Španielsky systém totiž v podstate od spotrebiteľa vyžaduje, aby predvídal výsledok preskúmania týkajúceho sa právnej kvalifikácie nesúladu tovaru so zmluvou, ktoré musí v konečnom dôsledku vykonať príslušný súd, čo spôsobuje, že ochrana priznaná spotrebiteľovi článkom 3 ods. 5 smernice 1999/44 je len čisto náhodná, a teda neprimeraná. To platí tým skôr, keď je takéto preskúmanie – ako vo veci samej – osobitne zložité z dôvodu, že uvedená kvalifikácia rozhodujúcim spôsobom závisí od dokazovania vykonaného súdom, ktorý vec prejednáva.

41 Za týchto okolností, ako uviedla generálna advokátka v bode 31 svojich návrhov, treba konštatovať, že španielska právna úprava dotknutá vo veci samej sa nezdá v súlade so zásadou efektivity, keďže v súdnych konaniach začatých spotrebiteľmi v prípade nesúladu dodaného tovaru s kúpnou zmluvou nadmerne sťažuje, resp. znemožňuje uplatnenie ochrany, ktorú spotrebiteľom priznáva smernica 1999/44.

42 Je však potrebné spresniť, že vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, ktoré vnútroštátne predpisy sa uplatňujú na spor, o ktorom rozhoduje, a urobiť všetko, čo je v jeho právomoci, pričom zohľadní vnútroštátne právo ako celok a uplatní výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť článku 3 ods. 5 smernice 1999/44 a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s cieľom sledovaným smernicou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. januára 2012, Dominguez, C-282/10, bod 27 a citovanú judikatúru).

43 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na predloženú otázku odpovedať, že smernica 1999/44 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá v prípade, keď spotrebiteľ, ktorý má právo na primerané zníženie ceny tovaru uvedenej v kúpnej zmluve, ale na súde žiada výlučne odstúpenie od tejto zmluvy, hoci toto odstúpenie nemožno dosiahnuť z dôvodu málo významného nesúladu tohto tovaru so zmluvou, neumožňuje vnútroštátnemu súdu, aby *ex offo* priznal takéto zníženie, a to ani vtedy, keď uvedený spotrebiteľ nie je oprávnený ani spresniť svoj pôvodný návrh, ani podať na tento účel novú žalobu.

O trovách

44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Smernica 1999/44/ES Európskeho parlamentu a Rady z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá v prípade, keď spotrebiteľ, ktorý má právo na primerané zníženie ceny tovaru uvedenej v kúpnej zmluve, ale na súde žiada výlučne odstúpenie od tejto zmluvy, hoci toto odstúpenie nemožno dosiahnuť

z dôvodu málo významného nesúladu tohto tovaru so zmluvou, neumožňuje vnútroštátnemu súdu, aby *ex offo* priznal takéto zníženie, a to ani vtedy, keď uvedený spotrebiteľ nie je oprávnený ani spresniť svoj pôvodný návrh, ani podať na tento účel novú žalobu.

Podpisy